

THE GILLETTE MAN AND JAPANESE WOMEN

FERDINANDO FREGA

DE GILLETTE-MAN EN DE JAPANSE VROUWEN

The Art of Attraction · 11

Ik was net in Rome aangekomen en bracht, zoals altijd, een bezoek aan de Sint-Pietersbasiliek in het Vaticaan. Het was mijn enige eerbetoon aan mijn eerste Gillette-collega, degene die het gebied Galilea bewerkte met een team van twaalf dat hem overal volgde. De cijfers die hij neerzette waren zodanig dat zelfs Wall Street hem tweeduizend jaar later niet in zijn noteringen weet op te nemen.

Ik liep door de gang die naar de hoofdingang leidt, het was elf uur 's ochtends, toen een groep mensen mijn aandacht trok met één zin: HELP ME, PLEASE?

Net de tijd om te begrijpen of de roep om hulp voor mij bedoeld was, en terwijl ik me omdraaide, ontmoette ik de blik van zes vrouwen met typisch Aziatische trekken: meteen glimlachend, zonnig, mooi, vriendelijk, welgemanierd, elegant. Ik begreep meteen dat het geen Chinese vrouwen waren, de Napolitanen met amandelen. En inderdaad, toen ik vroeg WHERE ARE YOU FROM, antwoordden ze allemaal tegelijk: ik kom uit Japan. Vrouwen en dochters van de Rijzende Zon:

MY JAPAN.

Ik glimlach en stel me meteen voor, terwijl ik een Engels afstof dat ik al een tijd niet heb gebruikt: NICE TO MEET YOU, MY

NAME IS FREGA. En zij antwoorden hartelijk, perfect gelijk, in koor, en noemen me... FREGA SUN.

Verdomme. Ik heb nog niet eens gesproken en ze noemen me al de zon. Dus komt mijn vraag: waarom noemen jullie me zon? Ze barsten uit in een gierend gelach om uit te leggen dat hun SUN niet de zon is maar SAN, hun mooiste vorm van respect voor een persoon. Ze spraken in code.

Dus ging ik er middenin staan en legde uit wat SAN in het Italiaans betekent: het is het woord dat we aan katholieke heiligen geven, aan wie door de Moederkerk heilig is verklaard en naar een beter leven is overgegaan. En ik had nog geen recht op die titel, alleen omdat ik nog leefde.

Tja. Allemaal gierend van het lachen.

Ik wist niet wat ik nog moest doen of zeggen. Hun HELP ME PLEASE van daarnet was verdwenen, maar ik bevond me op een bevoorrechte plek die ik voor niets ter wereld zou hebben verlaten: de geest van vrouwen.

De oudste nam me bij de arm, bleef naar me glimlachen en nodigde me uit haar en de anderen te volgen. We liepen naar de uitgang. Ik dacht dat het weer een van de grappen van mijn Galilese collega was. Maar waar gingen we heen?

Een paar straten, een paar zijsteegjes, en we komen bij een Romeinse trattoria, waar ze me uitnodigen voor de lunch. Ik ben verrast en getroffen, maar dit alles gebeurt om maar één reden: Japanse vrouwen hebben een radar, zoals alle vrouwen ter wereld, maar de hunne is anders afgesteld door de cultuur van de samoerai, waar ze vóór elk leven de code zetten. Ja, je

hoort het goed. We zijn in Rome, Italië, maar in die trattoria zeiden ze tegen me: WELCOME TO JAPAN.

We gaan aan een strikt ronde tafel zitten. We kijken elkaar allemaal in het gezicht. Het is niet de gebruikelijke vorm van tafel voor een Italiaanse herberg, maar misschien hebben ze hem precies daarom gekozen.

Ze vragen hoe oud ik ben, wat ik voor de kost doe, of ik Italiaan ben, of ik getrouwd ben, of ik kinderen heb. En ik antwoord met een vraag: is dit hoe de politie in Japan dieven verhoort?

Weer een lachsalvo. Maar ze zijn nieuwsgierig, ze willen het weten, en ze willen nemen zonder te vragen: het zijn de vrouwen van de wereld.

Ik vertel ze dat ik een cognitieve dief ben. In Italië gaat die rol naar wie we rubacuori noemen, hartendieven, die niet altijd de klassieke latin lovers zijn. Die waren goed in de jaren vijftig; nu zijn ze over de datum, zoals yoghurt.

Een lachsalvo, maar ik kan niet zeggen of ze om de grappen lachen, om mijn houding, of dat het gewoon beleefdheid is. Dan verontschuldigt de oudste van de groep zich bijna en legt ze hun gedrag uit, en ze geeft me een kijkje in de Japanse cultuur, en precies daar begrijp ik dat ik in een van de huizen ben die ik in mijn leven heb bezocht.

Ze begint met te zeggen dat ze geen zes domme ganzen zijn die snateren voordat ze het water in gaan: de glimlach is plezier, vreugde, respect, en niet alleen een emotionele trek.

Ze geven geen duimbreed toe in hun wens om antwoord op hun vragen te krijgen, dus vertel ik ze dat ik eenenzestig ben, dat ik getrouwd ben, dat ik drie kinderen heb, en dat ik met mijn vrouw een afspraak heb uit 1993 die me toestaat me overal ter wereld te verloven op één voorwaarde: dat het een tijdelijk contract is, en zonder iemand kinderen te geven.

Ik dacht dat de glimlachen weer zouden oplichten, maar als bij toverslag verdwijnen ze, en op elk gezicht verschijnt de ernstige versie, zodat ik me afvraag waar ik de fout in ben gegaan.

De oudste van de groep buigt zich naar me toe en zegt me prompt dat ze al dertig dagen in Italië zijn en veel mensen hebben ontmoet, maar dat niemand zich ooit met deze intellectuele eerlijkheid heeft gedragen. Kortom: een compliment.

Ik heb nooit een moment gehad waarop ik de weg kwijtraakte of een conflict met mijn eigen persoonlijkheid, en ook geen ego om verantwoording aan af te leggen. Maar ik wist dat ik op dat precieze moment cognitief op de top van de Fuji stond, alleen aan de verkeerde kant, in een Romeinse trattoria.

Mijn korte overpeinzing is nog niet eens vervaagd of de jongste draait zich naar me toe en zegt: Mr. Frega Fuji. En ik: minchiaaaaa.

Ik zoek haar in haar blik, in haar ogen, en zeg teder tegen haar: lieverd, dank je voor de Fuji, maar nu moet ik gaan, de tijd is om. Voordat ik ga, leg ik echter mijn gillettenarrative.com-niet-visitekaartjes op tafel, één voor elk van hen.

Ze zijn getroffen. Ze kennen die site. Heel Japan kent hem; zij waren de eersten ter wereld die hem ontdekten. Misschien begrijp ik pas nu de reden.

De codes die mijn vader me naliet: ik heb nooit de kans gehad hem te vragen of hij ooit in Japan was geweest, maar van één ding ben ik zeker. De zes vrouwen hebben ze ontcijferd, en in stilte hebben ze hun oordeel geveld.

Ik vertrek. Ik leg wat geld op tafel voor hun lunch, en ik zie ze allemaal samen huilen. Ik denk dat ze beledigd zijn omdat ik me met geen van hen heb verloofd. In plaats daarvan zwaaien ze me allemaal in koor gedag en zeggen:

ciao gillettenarrative

Ferdinando

Hij verkoopt niet meer. Hij vertelt.

*En hij doet het gratis, voor de vrouwen die hem echt zien —
aan wie hij nog nooit iets had opgedragen.*

Eer aan de vrouwen van de wereld.

Het succes van een man is altijd en alleen door hun armen gegaan.